

Oeganda

reisverslag

12 juli - 11 augustus 2009

Zondag 12 en maandag 13 juli - De reis naar Oeganda

Overzicht van de reis naar Oeganda

Bij [Matoke](#) hebben we een drieweekse rondreis met een kleine groep naar Oeganda geboekt. We reizen een week voor de groep uit om relaxed het wildpark van de Murchison watervallen te bekijken en in Budongo een extra kans wagen om chimpansees te zien. Om dit te realiseren hebben we met enige moeite in Kampala een auto gehuurd zonder chauffeur.

Oeganda was eens de meest populaire bestemming van Afrika. Churchill noemde het zelfs 'De parel van Afrika' vanwege het veelzijdige landschap en rijke wildleven. Wrede dictators als Idi Amin en Obote hebben het land ontwricht. Het land ging lang gebukt onder het kindsoldatenleger van Joseph Kony en rebellen van het eveneens verscheurde Rwanda en Congo. Sinds een paar jaar is de situatie in Oeganda sterk verbeterd, al horen we tijdens de reis dat het onder de oppervlakte nog flink borrelt.

In Oeganda gaan de Oost-Afrikaanse savannen over in de dichte jungle van Congo. Het is dan ook een prachtig mooi groen land. Aan de zuidgrens ligt het immense Victoriameer. Hier ontspringt bij Jinja de langste rivier ter wereld, de Nijl (ca. 6600 km).

Absurde vlucht via Londen

De reis begint voor ons al op zondag 12 juli. De reden is dat de KLM zijn monopoly in Nederland misbruikt om €1230 te vragen voor een ticket naar Entebbe. In Londen is er concurrentie, waardoor hetzelfde ticket hier slechts €530 kost. Door dit absurde prijsverschil hebben we voor een hele aparte route gekozen. Vandaag eerst met een klein vliegtuig van Rotterdam naar Londen. Hierna direct door naar Amsterdam en morgenochtend pas de normale vlucht naar Entebbe. Door deze twee extra vluchten zijn we (inclusief de overnachting in Amsterdam) samen ruim €1000,- goedkoper uit!

Jan van Broekhoven brengt ons met de eigen auto naar Rotterdam airport. Voordeel van een kleine luchthaven is dat je slechts 30 minuten voor aanvang van de vlucht aanwezig moet zijn. Heerlijk. De vlucht naar Londen gaat voorspoedig. In Londen checken we meteen weer in naar Amsterdam, waar we rond achter arriveren. Met de hotelbus naar het vd Valk restaurant. Bij elkaar allemaal erg relaxed. Bij het diner wacht ons een leuke verrassing. Annemarie en Henri, die ons in Rotterdam nog uitzwaaiden, zijn er ook. Erg gezellig.

De vlucht naar Entebbe

Aangezien de bagage in Londen al doorgelabeld is naar Entebbe en we de instapkaarten al hebben kunnen we heerlijk uitslapen en pas vlak voor vertrek naar Schiphol. Tijdens het boarden blijkt ons vliegtuig kerosine uit de vleugel te lekken. Er wordt geen risico genomen en we krijgen een ander vliegtuig toegewezen. Hierdoor lopen we wel 2 uur vertraging op. Verder hebben we een voorspoedige vlucht en komen we rond tien en na bijna 8 uur vliegen aan in Entebbe aan het enorme Victoria meer. Tot onze schrik worden we verwelkomd door allerlei mensen met monddoekjes. Het blijkt onderdeel te zijn van een lachwekkende maatregel tegen de Mexicaanse griep. Veel stelt het niet voor. Je moet alleen een formulier invullen dat je niet ziek bent, stempeltje halen en door naar de douane. Bij de griepstempeltjes is het een chaos. Iedereen staat met formulieren te zwaaien om af te laten stempelen. Als je geen ellebogen hebt zou je er uren laten nog staan. Nadat de 100 dollar voor de visa is betaald zijn we als een van de eersten buiten.

Gelukkig is de bagage aangekomen. We hadden er een beetje een hard hoofd in. In Amsterdam heeft de bagage een hele nacht in het depot gestaan en was mijn koffer, ondanks het doorlabelen, gewoon op de lopende band gezet. Goed dat we het even controleerden en de koffer aan een medewerker konden geven, die het weer in het depot terug zou plaatsen. Buiten staan er honderden mensen te wachten. Tussen de vele bordjes vinden we die met onze namen er op. Keurig geregeld. Het hotel, de Bomas, is vlak naast het vliegveld en we zijn er dan ook zo. Het is een gezellig hotelletje. Na het inchecken 'scoren' we ons eerste Nile biertje op het heerlijk koele terras. We zijn blij dat er nauwelijks muggen zijn. Alleen als we naar bed gaan zien we een tiental muskieten in ons muskietennet!

Ons hotel in Entebbe.

Dinsdag 14 juli – Kampala naar Lake Albert

Ophalen huurauto

We worden vroeg opgehaald door Bob van 'Drive Oeganda'. Hier hebben we een auto gehuurd voor de trip naar het noorden. Bob brengt ons naar het kantoor in het drukke Kampala, waar de vreselijk aardige April alle paperassen afhandelt. We krijgen een vrij nieuwe RAV mee. Het is geen 4x4, maar is wel een automaat waarmee je goed door mul zand kunt manoeuvreren. Vervolgens loodst Bob ons even naar de weg naar Hoima en zijn we op pad!

Deels onverharde weg naar Lake Albert

Vlak buiten Kampala is het een vrij drukke weg met veel minibussen en irritante verkeersdrempels. Langzaam raakt Kampala uit zicht en laten we de chaos achter ons. Oeganda is een groen land en heel anders dan bijvoorbeeld het droge Kenia. De weg naar Hoima is vorig jaar geasfalteerd en dat scheelt een paar uur. We hebben de ruim 200 km dan ook binnen 3 uur afgelegd. Hoima ligt in het westen van Oeganda en is een beetje de oliehoofdstad van het land. Overigens geen reden om de straten te asfalteren of de kuilen in de weg te dichten.

Openbaar vervoer in Oeganda

Mooie Lake Albert lodge

De afdaling naar de Lake Albert.

Vanuit Hoima rijden we over een onverharde weg vol gaten naar de Lake Albert lodge aan het Albert meer. Een hele slechte weg en over de 76 km doen we bijna 3 uur. De beloning is groot. De lodge ligt

Mooie ijsvogel vlak voor ons huisje.

direct aan het meer en we hebben een fantastisch huisje met uitzicht. De kleurrijke vogels, waaronder prachtige bijeneters en knalblauwe ijsvogels, vliegen massaal om ons heen. Er zijn ook twee Belgen waarmee we gezellig op het verhoogde terras een biertje drinken. De lodge ligt in een klein natuurpark, waar voornamelijk Oeganda cobs (een soort antilope), sierlijke oribi's (kleine gazelle) en warthogs (zwijnen) leven. Daarnaast wordt er in het park olie gewonnen, bron van een machtsrijd tussen de natuurorganisaties en oliewinners. Wie er gaat winnen lijkt me helaas duidelijk. Het eten is fantastisch en we genieten van dit echte begin van onze vakantie. 's Avonds is er op het meer een waar lichtspektakel. Vissersboten varen massaal het meer op en lokken de vissen met lampen. Duizenden lampjes toveren het meer om tot een sterrenhemel.

De fraaie Lake Albert lodge

's Avonds uitzicht over Lake Albert

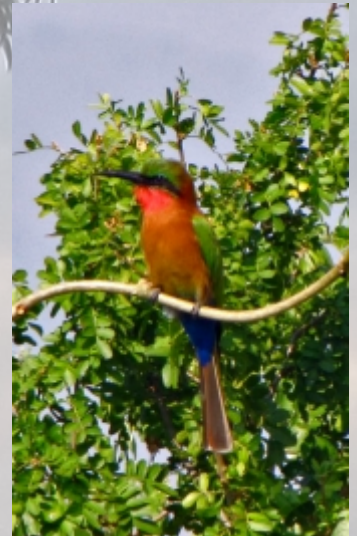
Woensdag 15 juli – Lake Albert naar Murchison Falls

Wandeling door reservaat

De afdaling naar de Lake Albert.

We hadden vooraf een uitstapje naar een vissersdorp geregeld, maar kiezen vanmorgen voor een wandeling door het reservaat. De dieren zijn vrij schichtig door de vele stropers die hier rond lopen en ze maken zich snel; uit de voeten als ze ons zien. Het vogelleven is uitbundig en kleurrijk. De mooiste zijn de felrode Bisshop, een 'langstaartige fladderaar' en natuurlijk

Prachtige bijeneter.

onze favoriete bijeneters. Het is een heerlijke wandeling. Als we bijna terug zijn komen we een groepje Colobus apen tegen. Deze apen zijn zwart met grote helderwitte manen en een enorme witte pluimstaart. Eentje speelt even als fotomodel boven op een struik. Tegelijkertijd komen we een door de lodge grootgebrachte oribi tegen. Het kleine dier was door een hyena gegrepen, waarna de staf van de lodge hem heeft gered en groot gebracht. Het dier is tam en Ien kan hem wat gras voeren.

Via Hoima naar Murchison Falls

Na de wandeling rijden we terug naar Hoima en nemen de route via Lake Albert naar ons grote doel van deze week, de Murchison Falls. De (om)weg moet spectaculair zijn en één van de mooiste routes van Oeganda. Degene die dat geschreven heeft was waarschijnlijk dronken, want het is een vrij eentonige weg met slechts eenmaal even uitzicht op Lake Albert. We krijgen helemaal spijt van deze omweg als de weg heel erg slecht blijkt te zijn. Een leuke band kan dan ook niet uitblijven.

Uren in de rij voor een jerrycan water.

Lekke banden

Bij de afslag naar Butiaba worden we door wat jongens geattendeerd op een lekke band. Er is meteen actie. Ik krijg niet de kans zelf wat te doen en met vereende kracht wordt de band verwisseld. Als het is gebeurd blijkt de reserveband ook zacht te zijn. Gelukkig zitten we 7 km van Butiaba af. Wat een geluk, want de volgende 100 km komen we geen dorp meer tegen. Met de halfzachte band rijden we langzaam naar het primitieve vissersdorp. Daar wordt de plaatselijke mecanicien opgetrommeld. Hij gaat eerst even de 'compressor' halen, wat een fietspomp blijkt te zijn. De man is straatarm. Versleten schoenen van autoband en zijn kleren vol gaten. Binnen drie kwartier is de lekke band geplakt en de zachte reserveband opgepompt en gecontroleerd ('geen gaatjes'). Met angst en beven vervolgen we onze weg.

Twee lekke banden worden geplakt.

Luxe aan de Nijl: Nile Safari Lodge

Zonder verdere problemen komen we aan het eind van de middag aan in de Nile Safari lodge. Een juweel van een onderkomen. We hebben een hutje op palen met uitzicht op de Nijl, waar de nijlpaarden luider hun aanwezigheid verraden. In de boom voor ons speelt een groepje apen (vervet monkeys). De douche is het vermelden waard. Elke ochtend en op verzoek wordt er in een ton heet water gegooid en kun je in de buitenlucht warm douchen. Het is hier helemaal geweldig. Bij het restaurant kun je op sofa's genieten van het uitzicht. 's Avonds is het complex verlicht met olielampen. Goede omstandigheden voor een heel romantisch diner.

's Avonds romantiek in de Nile Safari Lodge.

Vanaf ons terras een prachtig uitzicht over de Nijl.

Donderdag 16 juli – Boottocht Murchison Falls

Boottocht over de Nijl naar de watervallen

We doen lekker rustig aan en gaan pas tegen de middag naar het aangrenzende Murchison park. De Nijl stroomt door het park en we nemen vanaf het pontje een boottocht naar de 17 km verderop gelegen Murchison watervallen. Vlak voor we vertrekken komt er aan de overkant een grote groep olifanten uit het struikgewas om te drinken. Wat een begin! De boottocht is één van de grootste attracties van het park. Hij duurt 4 uur, waarbij je langzaam langs de oever naar de waterval vaart. Aan het eind van de middag komen allerlei dieren drinken en kun je vanaf het water je hart ophalen. De Nijl ligt helemaal vol nijlpaarden. Aan de oever zien we buffels, antilopen en af en toe een olifant drinken. Het vogelleven valt een beetje tegen. Natuurlijk zijn er de zwart-witte ijsvogels en de talrijke visarenden, maar de vurig gewenste carmine bijeneter laat zich niet zien.

Carmine bijeneter.

De waterval zelf kunnen we vanaf 700 meter bekijken. Dichterbij gaat niet vanwege de sterke stroming. De terugtocht wordt midden op de rivier gedaan, waardoor je veel minder ziet. Al met al een mooie boottocht, maar ik had me er door alle jubelverhalen iets meer van voorgesteld.

Als we terug zijn bij de auto gaan we meteen terug naar de lodge. Heerlijk relaxen op ons balkon. 's Avonds hebben we een speciaal plekje op het terras gereserveerd voor de lunch. Weer heerlijk romantisch gegeten.

Vrijdag 17 juli – Gamedrive noordelijk deel Murchison Falls park

Gamedrive in Murchison Falls

Op ons gemak pakken we alle spullen in en verlaten met weemoed dit prachtige plekje. We nemen het pondje van 9 uur naar de noordkant van het park. Hier zit verreweg het meeste wild. Simon, onze gids, staat al op ons te wachten. Het park is verrassend goed gevuld met wild. Naast het 'kleine spul' komen we al snel de eerste olifanten en giraffes tegen. Op sommige plaatsen is het gras zo hoog dat we er niet overheen kunnen kijken. Ons doel is de Nijldelta, waar de Nijl in Lake Albert stroomt. Naast veel wild zijn hier ook veel vogels te zien.

len laat zien waar we zijn.

Carmine bijeneter vliegt op van de rug van een warthog.

Carmine bijeneters!!

Na enig speuren vinden we de prachtig roze carmine bijeneter en hoe verder we de delta in trekken hoe meer we er zien. Prachtig! We hebben Simon voor 3 uur ingehuurd, maar na 5 uur zitten we nog midden in het park. We kunnen nog uren door gaan, maar willen wel voor donker in de volgende lodge in het zuiden van dit park zijn. In de luxe, maar zeer ongezellige Paraa lodge lunchen we voor een klein vermogen. Hiervoor hebben we wel een tafel met uitzicht over de Nijl. Voor het dubbele tarief vullen we de benzinetank wat bij en nemen de pont van 15 uur. Het is ruim een uur rijden over een slechte naar de Sambiya lodge. Ten zuiden van de Nijl is veel minder wild en door de

dichte begroeiing is er weinig te zien.

Sambiya lodge: Gevangenis en diarree-eten voor de hoofdprijs

Bij de Sambiya lodge wacht ons een onaangename verrassing. Het reisbureau, waar we de lodge hebben gereserveerd, heeft ons belazerd. We hebben gewone hutten betaald, maar ze hebben voor ons de goedkope banda's gereserveerd. Het zijn net gevangenissen. Geen licht, alleen een bed en gemeenschappelijk sanitair. Na veel heen en weer gepraat krijgen we de enige nog vrije hut, maar moeten we 50 dollar bijbetalen (bovenop de 150 die ik al had betaald). De hut is ook niet veel soeps. Als even later het diner van diarree kwaliteit blijkt te zijn heeft deze 'lodge' helemaal afgedaan.

Prachtige kraanvogels.

Zaterdag 18 juli – Budongo Forest

Carlos van Artsen Zonder Grenzen

Zonder douche (die was steenkoud) verlaten we snel dit roversnest en rijden naar de bovenkant van de Murchison watervallen. We hebben Juan Carlos uitgenodigd met ons mee te gaan. Hij werkt voor Artsen zonder grenzen en zit zonder vervoer een paar dagen in deze zwijnenstal (hij vindt het ook vreselijk). Gisteravond uitgebreid met hem getafeld en over de problemen van het noordwesten gehad. Er is daar erg veel armoede, nog steeds veel geweld in de vluchtelingenkampen en 95% van de kinderen jonger dan 5 jaar heeft malaria. Ook het probleem van de kindsoldaten (leider Kone komt uit het dorp waar hij is gestationeerd) komt uitgebreid aan bod. Erg interessante gesprekken. Hij heeft een weekend vrij en wordt hier maandag weer opgehaald. Juan Carlos is blij even met ons mee te kunnen.

Murchison Falls.

De bovenloop van de Murchison Falls

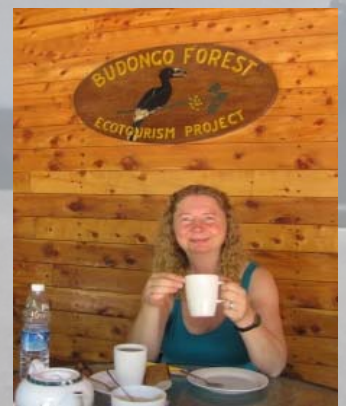
De wilde Nijl stort zich naar beneden.

De weg naar de bovenkant van de watervallen is, net als in dit deel van het park, erg slecht. We zijn in Kampala voor dit stuk gewaarschuwd. Regelmatig gaan hier auto's over de kop. Als we hier later met de groep zijn, zien we op één dag zelfs twee gecrashte auto's.

We kunnen tot heel dicht bij de watervallen komen. De Nijl is hier al vrij breed en wordt hier met veel geweld door een nauwe kloof geperst. Best indrukwekkend. We laten de watervallen een uurtje op ons inwerken, waarna we terug rijden en koers zetten naar Budongo Forest. De bebossing wordt steeds dichter en als we bij het Pabidi onderzoekstation aankomen is het veranderd in een dicht oerwoud.

Budongo Forest (Pabidi onderzoekstation)

Pabidi wordt gerund door de Jane Goodall Foundation (JGF) ter bescherming van de hier aanwezige chimpansees. JGF heeft hier vorig jaar leuke huisjes gebouwd voor gasten die met een gids op zoek naar chimpansees willen. We blijven hier twee nachten. De plek is nog niet zo bekend en de enige gasten zijn mensen van hulporganisaties. Allemaal enthousiaste jonge mensen, waardoor er op het terras een heel gezellig sfeertje ontstaat. We kletsen wat met een groep Canadezen en de Nederlandse Mirte. Onze hut ligt midden in het bos. Lekker ruim met een eigen balkon. Prima geregeld allemaal. Jammer dat JGF eind van deze maand het management over moet dragen aan Oegandezers die alleen geïnteresseerd lijken in het geld dat met het exploiteren verdiend kan worden.

Pabidi in Budongo Forest.

Zondag 19 juli - Chimpansee dag !

Chimpansee tracking Pabidi

We zijn vroeg op voor onze chimpansee tracking. Met gids John en vier Ieren gaan we op pad. Na enig zoeken vinden we een chimpansee in een fruitboom. Hij zit erg mooi, maar blijkt een eenling te zijn.

Chimpansee hoog in de boom.

Na een kwartiertje gaan we op zoek naar andere chimpansees. Die laten zich echter niet zien en na drie uur gaan we toch ietwat teleurgesteld terug. Erg jammer. De grote groep van 80 schijnt een paar maanden terug uit het gebied getrokken te zijn. Waarom weet niemand, maar de mensen van Pabidi fluisteren dat het wel eens met de vele toeristen te maken kan hebben. Per dag zijn er 2 keer 2 groepen van 6 mensen op pad en dat zou wel eens teveel van het goede kunnen zijn. In ieder geval halen ze bij lange na de in folders aangegeven 90% kans om ze te zien niet meer.

Briefing voor de chimpansee tracking.

Later horen we dat de middaggroep helemaal geen chimpansees heeft gezien. Jammer, want dit was één van de beste plekken om deze prachtige dieren te zien.

Saaie birdwalk ('Royal walk') wordt sensationeel

's Middags doen we een vogelwandeling. Eigenlijk zouden we die morgen doen, maar we willen vroeg in de middag terug zijn in Entebbe en dat halen we dan niet. De plek heet de 'Royal Mile' en is voor vogelliefhebbers één van de beste plekken om bijzondere vogels te zien. Ik had me tijdens het boeken in Nederland niet gerealiseerd dat deze wandeling in een ander deel van Budongo Forest is. We moeten nu eerst 45 minuten hobbelen naar Masindi en van hieruit met een summiere beschrijving naar een dorpje 25 km verderop waar een gids ergens op ons wacht.

In Masindi hebben we voor het eerst in dagen weer bereik en bellen even naar Nederland. Tot onze schrik ligt moeder Ans in het ziekenhuis en het laat zich aanvankelijk ernstig, maar niet levensbedreigend, aanzien. Aangeslagen bereiken we de plek waar we met de gids hebben afgesproken. Via een klein pad rijden we het Budongo Forest weer in. De Royal mile is een lange rechte weg met hoge bomen. De naam is zo bedacht omdat hier de koning van Oeganda vaak liep en zich in het bos verstopte tijdens de strijd tegen de Engelsen. We zijn op een ongunstig tijdstip van de dag. 's Ochtends is er veel meer leven in de brouwerij. Af en toe vinden we een klein bruin vogeltje hoog in de boom en we vragen ons na een uurtje af wat we hier in godsnaam doen. Alleen de grote overvliegende neushoornvogels vinden we leuk. Dit tot verbazing van de gids, want deze vogels kun je hier toch overal zien!

Chimpansees !!

Plotseling komt er een grote groep chimpansees uit het bos.

Plotseling horen we vlakbij een enorm gekrijs. Chimpansees! Zitten die hier dan?? De gids bevestigt het. We willen er naar toe, maar we mogen niet van de weg af. Langzaam lopen we op het geluid af. Plotseling komt er een chimpansee uit de bosjes! En nog één, en nog één! Een groep van 25 dieren steekt de weg over en gaat vlak voor ons rustig zitten. Overal om ons heen chimpansees!! We kunnen ons geluk niet op. Op hun gemakje eten ze grote gele vruchten. We moeten zelfs wat naar achteren om niet te dichtbij te komen. We genieten bijna een uur van dit schouwspel. Dan besluit de leider dat het genoeg is en verdwijnen ze één voor één weer de dichte jungle in. Iets verderop stonden de hele tijd drie vogelaars. Ze keken niet op of om. Alleen als een grijs vogeltje langs

vloog werden de camera's gericht. Een van de mannen heeft de pest in. Hij kwam hier voor een speciaal vogeltje en heeft hem na een hele dag speuren niet gevonden. We moeten ons haasten om voor donker terug te zijn. De gate van het park, die om 18:30 dicht gaat, doen ze tegen zevenen gelukkig nog open. Van hieruit is het nog 8 km naar Pabidi over het gatenpad, maar we redden het voor het pikkedonker is. De hele tent blijkt verlaten. Alle jonge bezoekers zijn terug naar Kampala om morgen op tijd op het werk te zijn. Een bijzondere dag met een zwart randje.

De chimpansees gaan vlak naast ons zitten !

Rustig sabbelen aan een vrucht.

Maandag 20 juli – Terug naar Kampala; ontmoeting met groep

Terug naar Kampala

We moeten om drie uur terug in Kampala zijn. Ongeveer drie uur rijden plus de tijd die nodig is om door Kampala heen te komen. Rond elfen verlaten we deze oase van rust en rijden via Masindi naar Kampala. We hebben nog even telefonisch contact met Anne Marie. Alles lijkt stabiel. Als we Kampala naderen wordt het steeds drukker en chaotischer. Van verkeersborden hebben ze nooit gehoord en borden met straatnamen al helemaal niet. Regelmatig vragen helpt, maar naarmate het centrum nadert wordt de chaos steeds groter. We staan constant stil en als we de afslag naar Entebbe road missen geven we het op. Aan een bode bode (motor taxi) vragen we of hij ons voor wilt rijden naar het verhuurbedrijf. Na nog eens een half uur zijn we tegen vieren eindelijk op de plek van bestemming. Door dezelfde chauffeur als de heenreis (Bob) worden we in Entebbe bij het hotel waar de groep vanavond samen komt afgezet.

Bob is heel vriendelijk en een aangename gesprekspartner, maar als hij bij aankomst met een doorzichtig trucje ons drie keer zoveel benzinegeld wil laten betalen vinden we hem een stuk minder. Maar goed, deel één van de reis is afgesloten. We zijn benieuwd hoe de komende drie weken met de groep zullen zijn.

Ons hotel in Kampala, waar we de groep ontmoeten.

Ontmoeting met de Matoke groep

We zijn afgezet in Neul hotel. Om er te komen moet je over een kuilenpad door een arme buurt. We vrezen wat er komen gaat, maar het blijkt een prima hotel te zijn. We zijn de eersten. De groep landt om 20 uur. Na een uurtje arriveert reisleider Rob met Henk en Ineke, die we in Den Bosch al even tegen gekomen waren. Als Rob de groep op gaat halen, gaan wij met z'n vieren eten in een leuk restaurant aan het Victoria meer. De groep arriveert al om half tien. Op het oog een heel leuk gezelschap. Rob vertelt in het kort wat we morgen gaan doen en waar je in Oeganda allemaal aan moet denken. Hierna vloeit het bier rijkelijk en liggen we pas om half twee op bed.

Ontmoeting met Henk en Ineke van de groep.

Dinsdag 21 juli - Lagoon lodge (Groepsreis)

Botanische tuin van Entebbe

Neushoornvogels in de Botanisch tuin van Entebbe.

Een relaxte dag. Lekker een beetje uitslapen en hierna naar de botanische tuin van Entebbe. Hier kun je naast wat aparte bomen vooral veel vogels bewonderen. De meesten in de groep vinden het leuk om vogels te kijken, zonder dat ze fanatiek zijn. We zien o.a. veel enorme neushoornvogels, de grote blauwe turaco, ijsvogels en twee soorten apen. Grappig is dat de eerste Tarzanfilm hier is opgenomen. Vervolgens gaan we het drukke Kampala in om geld te wisselen. Wij wisselen 700 euro en

De grote blauwe turaco

krijgen er twee kilo biljetten voor terug.

Over het ruwe Victoriameer naar de Lagoon lodge

Als iedereen is voorzien rijden we naar een afgelegen plek waar het bootje klaar ligt dat ons naar de Lagoon lodge zal brengen. De niet zo solide ogende boot wordt helemaal afgeladen, waarna we in een uur over het ruwe Victoria naar onze bestemming varen. Met een houten kont, maar wel droog (in tegenstelling tot o.a. Jaap) komen we aan bij de Lagoon lodge. Het is hier fantastisch leuk. We hebben een huisje op palen, waarin een luxe safaritent is geplaatst. Er zijn vijf huisjes, precies genoeg voor iedereen. Elk huisje heeft een balkon met uitzicht op de bosachtige tuin. Vanaf de warande zien we de roodstaart apen in de bomen spelen, terwijl de grote neushoornvogels en enorme turacos af en aan vliegen. Een droomplekje. De rest van de middag doen we niets en genieten we op ons balkon van alle dieren en vogels die voorbij komen. 's Avonds zitten we gezellig rond het kampvuur en komen alle verhalen los. Erg gezellig.

Apen (red tailed monkeys) in de tuin

Met de boot over het wilde Victoria meer.

Ons relaxhotel "Lagoon lodge". Een heerlijke plek.

Woensdag 22 juli – Lagoon lodge (Victoria meer)

Wandeling naar dorpje met primitieve school

Lekker vroeg op om te luisteren naar de vogelgeluiden. De grote neushoornvogels hoor je met hun zware slagen al van verre aankomen. Ook de roodstaart apen laten zich weer zien. Na het ontbijt maken we met de groep een wandeling door de omgeving. De bevolking begroet ons vriendelijk. De kinderen zwaaien en anderen stoppen om ons aan te gapen. We komen bij een erg primitief schooltje. Een hokje van 4 bij 4 meter, meer niet. Het klasje bestaat uit zo'n 16 kinderen tussen de 4 en 7 jaar oud. Een iets ouder jongetje leert ze in het Engels de cijfers t/m 100. De houten planken van het omheinde hokje doen dienst als schoolbord.

Bertus speelt de clown

Ontmoeting met Henk en Ineke van de groep. Bertus speelt wel eens clown en heeft ballonnen mee genomen waarmee hij figuren kan maken. Voor elk kind maakt hij een speelgoedbeest, zwaard of bloem. Heel erg leuk. Naast het schooltje staat een kind wat bedremmeld te kijken. Hij blijkt niet naar school te kunnen omdat zijn ouders hiervoor geen geld hebben zegt de juf. Spontaan wordt de pot gepakt en de benodigde 7 euro gelapt voor het komend semester. Het kind is dolblij.

Na de leuke wandeling blijven we de rest van de middag lekker relaxen in ons huisje. Heerlijk om zo te zitten terwijl de tropische vogels om je heen fladderen! 's Avonds weer heerlijk gegeten. De groep is echt heel erg gezellig. Morgen verlaten we weer dit paradijs en gaat de rondeis beginnen. We stoppen even in Kampala bij een gospel concert en rijden hierna verder naar Jinja, waar de Nijl officieel begint.

Afrikaanse wieg.

Primitief schooltje

Donderdag 23 juli – Via Kampala naar Jinja

Terug naar Entebbe

We genieten nog 15 minuten op ons balkon van dit paradijsje. Na het ontbijt nemen we helaas afscheid. Bij de ontbijtzaal vliegen twee hamerkoppen af en aan om hun enorme nest nog groter te maken. Zo vroeg in de morgen is het water van het Victoria meer nog vrij vlak, zodat we zonder problemen terug varen naar Entebbe. De chauffeurs Isaac en Sam staan ons daar al met de busjes op te wachten.

Vissers op het Victoriameer

Kampala: een duivelse kerk

We gaan eerst naar Kampala. Het is ook vandaag weer chaotisch druk. We gaan eerst naar een winkelcentrum. Hier kunnen we even internetten en onze belevenissen van de afgelopen week even op de site zetten. De rest gaat lekker shoppen. Hierna bezoeken we een kerk waar een gospel koortje op zal treden. We zijn vroeg en zien de in prachtig paarse gewaden geklede kinderen oefenen. Hun hemelse blik is bijna beangstigend. Als we vertrekken weten we ook waarom. We krijgen een paar A4-tjes waarin de kerkleider een verhaal heeft geschreven met de meest verschrikkelijke dingen die je overkomt als je niet in zijn sprookjes gelooft. Ik zou onder de dreiging van 'vlees dat van je botten wordt gerukt' ook in een kerkkoor gaan en gelukkig lachen om te tonen dat ik echt geloof.

Matoke eten

Voor we naar Jinja afreizen lunchen we in het restaurant ('Red apple') onder het kantoor van reisorganisatie Matoke. De tent was eerst van hun, maar ze hebben het onlangs verkocht. We maken kennis met de eigenaren en eten een hapje. Het gezellige restaurant serveert traditionele gerechten, waaronder matoke. Dit is een populair Oegandees bananengerecht. Helaas vrij smakeloos.

Naar Jinja

Het is anderhalf uur rijden naar Jinja. Met name Sam scheurt er soms onverantwoordelijk op los. Zou hij niet weten dat er in deze chaos enorm veel ongelukken en dodelijke slachtoffers vallen? De komende dagen zal hij regelmatig op de vingers worden getikt en weet uiteindelijk zijn rijstijl aan onze wensen aan te passen.

Het begint hard te regenen als we in Jinja aankomen. We komen langs een festival waar we de mensen alle kanten op rennen om beschutting te zoeken. Ons hotel in het prototype van vergane glorie. Het wordt gerund door Indiërs, die nog nooit van het woord service hebben gehoord. De kamers zijn kleine gevangenissen, veel lichtpunten werken niet, de douche werkt niet en een aantal kamers heeft geen handdoek en zeep. Gelukkig is het wel schoon. Het is

Het typische Ankole vee uit deze streek.

een groot hotel met op onze verdieping een ruim terras met uitzicht op de Nijl, die hier ontspringt. Wel vreemd om op de plaats te zijn waar grootheden als Livingstone, Speke en Burton in de 19e eeuw zo lang hebben gezocht en met deze zoektocht de wereld in zijn ban hield.

Op het overdekte terras leren we de groep boerenbridge. Een spel dat deze reis veel verloren minuutjes zal vullen. Het is erg gezellig zo met elkaar en het is nu al duidelijk dat we een leuke en hechte groep hebben. Het bier vloeit rijkelijk. In de bomen vlak voor ons terras slapen duizenden vliegende honden. Robert gaat er naar toe en geeft een klap tegen de boom. Hij schrikt zich rot als de eveneens geschrokken dieren opvliegen

en zich een indrukwekkende zwerm van duizenden vliegende honden vormt. Indrukwekkend.

Met het busje gaan we 's avonds de stad in. We eten in de tuin van een gezellig restaurantje. Er zijn hier veel rugzaktoeristen, wat de sfeer erg gemoedelijk maakt. Het eten is prima, maar we moeten er uren op wachten. Tegen elven zijn we weer terug en vallen moe in een diepe slaap.

Vrijdag 24 juli – Jinja (Bron van de Nijl)

De bron van de Nijl

We bezoeken vandaag de 'bron van de Nijl'. Het water stroomt hier met veel kracht uit het Victoriameer de Nijl in. Een populaire plek om te raften. Niemand van onze groep doet het zo aan het begin van de reis. De risico's zijn klein, maar als er wat gebeurt kun je de rest van de reis afschrijven. Je kunt naar één van de stroomversnellingen rijden. Hier zien we de rafts voorbij komen. Hoewel het de kleinste stroomversnelling is, zien we toch mensen in het water terecht komen. Er zijn ook kano's en mensen met een surfboard die de rivier bedwingen. Leuk om even gezien te hebben.

Boottocht over de Nijl

's Middags gaan we met een bootje het rustige begin van de Nijl op. Rob vertelt bij het punt waar de Nijl uit het Victoriameer stroomt enthousiast over de ontdekkingsreizigers Speke, Grant, Livingstone en Burton.

Als we de rivier opvaren, komen we naast grote varanen ook veel vogels tegen. Een zwarte ooievaar, aalscholvers en vooral veel ijsvogels. Naast de 'gewone' bonte ijsvogels zien we ook een paar keer de prachtige malanchite ijsvogel.

Zwarte magie op de markt van Jinja

Na de boottocht lunchen we bij een restaurantje aan het water. Ook hier een dusdanig trage bediening dan we ons geld terug moeten vragen voor de bestellingen die we nog niet hebben gehad. Anders hadden we er de hele middag gezeten. We gaan naar het centrum van Jinja. Het is de op één na grootste stad van Oeganda, maar vergeleken met Kampala is het een provinciedorpje. We bezoeken de markt. Zoals zo vaak in dit soort landen is de markt kleurrijk, erg leuk, maar enorm smerig. Vlees wordt gehakt en gesneden, autobanden tot schoenen gesneden en fruit in enorme bakken verhandeld. Kortom een vrolijke chaos. Een gedeelte van de markt is ingericht voor de naaisters. Honderden zitten er naast elkaar. Ze herstellen kapotte kleding en maken van allerlei lapjes nog iets bruikbaar. In een klein hoekje van de markt worden 'duistere spullen' verkocht. Hier wordt aan voodoo gedaan. Je kunt er huiden van apen, verdovende middelen en andere 'zwarte magie' spullen krijgen. In kleine hokjes zitten mensen bijeen die ons wantrouwend aankijken. Snel wegwezen dus.

Op deze plek ontspringt de Nijl uit het Victoriameer.

Karakteristieke Oegandese 'supermarkt'

Markt: bananen.

Markt: Schoenen van autobanden.

Met de fiets boda-boda naar het hotel

In Jinja gaat veel vervoer nog met de fiets boda-boda. Rob regelt elf fietsers. Gelukkig hebben de fietsen een zacht zitje achterop. Als een stel pubers laten we ons naar het hotel rijden. In het hotel gaan we weer met een grote groep kaarten. Bertus en Jaap hebben veel humor en we lachen ons rot. 's Avonds lopen we met de groep in het donker naar een sjiek restaurant. Het ziet er romantisch uit. Al dat romantische licht heeft miljarden motjes aangetrokken die om het licht en ons heen zwermen. Het eten en drinken is overdekt met een 'mottensaus'. De enige remedie is om al het licht uit te doen. Verder weer een hele gezellige avond.

Zaterdag 25 juli – Rijdag naar Murchison Falls NP

Rijdag naar het noorden (Murchison Falls)

Het regent pijpenstelen als we om 7:30 vertrekken. Het wordt een zware rijdag naar het noorden. Via het drukke Kampala en de snelweg naar Masindi komen we bij het Murchison Falls park. Om 18:00 zijn we bij het voor ons bekende pontje over de Nijl en varen we naar de aan de overkant gelegen Paraa lodge. Aan de buitenkant ziet de lodge er niet uit (vervallen), maar de kamers zijn ruim en sjiek. Als we de grote serredeuren openen hebben we uitzicht over de Nijl. Mag ook wel voor \$280 per nacht. Het buffet is prima. Gezellig wijntje er bij en heerlijk genieten van de Afrikaanse avond.

Murchison Falls : Pontje over de Nijl.

De luxe Paraa lodge.

Zondag 26 juli - Murchison Falls (safari en boottocht)

Op safari in Murchison Falls

We zijn vroeg op voor onze safari. We zitten in de bus met Jaap, Hanneke, Betty en Bertus. We zien veel giraffen, olifanten en ander groot wild. We zien zelfs een groepje leeuwen lui in het gras liggen. Leuk was de carmine bijeneter op de rug van een zwijn. Vanaf deze positie kan hij snel uit het gras opspringende insecten vangen. Bij de Nijl komen we weer de enorme kuddes Uganda kob's (antilopen) tegen. Ook spotten we potas apen (zij leven op de savanne) en een eenzame bushbok. Tegen het middaguur zijn we weer terug.

We hebben geluk en vinden een groep leeuwen.

Vanuit de bus heb je een geweldig uitzicht.

Boottocht naar de watervallen

Na de lunch maken we met de hele groep de boottocht naar de Murchison Falls. We zien beduidend minder dan de vorige week, al mogen we niet klagen met de hippo's, krokodillen, bokken en buffels die we wel te zien krijgen. Als we in de buurt van de watervallen komen is het hard gaan regenen. Met een klein groepje gaan we aan wal en lopen in een uurtje naar de top van de waterval. Ien en de meeste anderen van de groep nemen de boot terug naar de lodge. Tijdens de klim naar boven krijgen we steeds een ander beeld van de waterval. De Nijl blijkt zelfs in twee watervallen naar beneden te denderen. De tweede ligt wat verscholen, maar kun je vanaf een verhoging goed zien. Verder komen we geen dieren of vogels tegen. Jammer, want juist van het vogelleven had ik me veel voorgesteld. Boven wacht Sam ons op met de bus. De weg terug is erg berucht. Er zit een verraderlijke bocht in de weg, waar veel auto's over de kop gaan. Wij waren er vorige week ook voor gewaarschuwd. Sam zag op de weg hier naartoe een auto vlak hem omslaan. Gisteren zagen we op de boot ook al een flink beschadigde landrover. Wij komen in ieder geval veilig aan bij ons nieuwe onderkomen, het Red Chili camp.

Murchison watervallen

Red Chili Camp

Red chili is een camping waar je ook eenvoudige banda's (huisjes zonder sanitair) kunt huren. Wij hebben gelukkig een huisje, maar meer dan een vierkant hok met een bed is het niet. Iedereen maakt gebruik van een toilet en douche blok. Toch heeft deze plek iets avontuurlijks. 's Nachts lopen de nijlpaarden door het kamp en het restaurant is heel erg gezellig. De avond brengen we kaartend door. Aan onze voeten liggen twee grote warthogs (wilde zwijnen) te pitten. Is weer eens wat anders dan een hond of een kat.

Om 23:30 zoeken we pas met de knijpkat ons hok op. Snel tanden poetsen en naar bed.

Het primitieve, maar gezellige Red Chili Camp.

Maandag 27 juli - Murchison Falls (gamedrive), rijden naar Hoima

Nog een gamedrive in Murchison

In het pikkedonker op. Even snel ons gezicht wassen, pakje liga mee en op pad voor de gamedrive. We zitten aan de 'verkeerde' kant van de Nijl. Het wild zit voor 99% aan de andere kant. We moeten dus weer met het pontje over. Het is enorm druk en onze chauffeur Isaac is veel te beleefd in het gedrang. Sam weet zich als één van de eersten op de boot te wurmen, maar de arme Isaac gaat pas met de derde en laatste boot mee. Zodoende gaan we om 8 uur pas op pad. We doen een beetje hetzelfde rondje als gisteren en het is weer erg leuk. Het dak van de auto kan omhoog en het is heerlijk om zo uit de auto hangend het park te bekijken. We zien wat minder dieren dan gisteren, maar daar malen we niet om.

Via de watervallen naar Hoima

Om 11 uur zijn we terug bij het pontje en steken weer over naar het Red Chili camp voor de lunch. Hierna splitst de groep zich. De ene helft neemt de langere route via het Lake Albert meer naar Hoima, de weg die wij de vorige week ook reden. Volgens het handboek een mooie route, maar behalve veel kuilen vonden wij het niet echt bijzonder. Wij rijden via Masindi naar Hoima en maken hierbij een korte stop bij de bovenloop van de watervallen. Op de weg er naar toe worden we in de auto geteisterd door gemeen prikkende tse tse vliegen, die op sommige plekken als een wolk om de auto vliegen en massaal door de open ramen komen. Bij de watervallen zijn het er gelukkig een stuk minder. Het is inmiddels bloedheet geworden. Rob en Jaap lopen naar de voet van de waterval, maar wij zien op tegen de zware klim terug in deze hitte en houden het na driekwart voor gezien. We hebben dan alle mooie uitzichtpunten wel gezien. Gisteren had ik geen video meegenomen vanwege de regen zodat alles er nu toch mooi op staat. De klim naar boven is zwaar in deze hitte. Doorweekt van het zweet komen we boven. Als alles weer is opgedroogd rijden we in 2,5 uur het park uit naar Masindi. Even een koud drankje en verder naar Hoima waar we in het donker om 19 uur aankomen.

De slager.

We overnachten in een verrassend leuk hotel ("Kontiki"). Toen we de vorige week door het primitieve Hoima reden vroegen we ons af waar je hier in hemelsnaam goed kon overnachten. De in het handboek genoemde hotels zagen er niet uit. Ons onderkomen ligt net buiten het centrum, heeft leuke ruime rondavels en een prachtige tuin. Verder is het allemaal een beetje 'Afrikaans'. Ongezellig licht (veel lampen kapot), niet

onderhouden kamers (technisch gezien) en te vaak 'hebben we niet meer' in het restaurant. Jammer, het is zo mooi opgezet en je kunt nu al zien dat het over twee jaar helemaal vervallen zal zijn.

Dinsdag 28 juli - Rijdag Hoima - Kibale Forest

Rijdag naar Fort Portal

Hanneke is jarig. We hebben het restaurant versierd met ballonnen en slingers. De hele groep zingt voor haar en we hebben een leuk cadeau gekocht (Afrikaanse slalepels). Het wordt vandaag een erg lange rit. De weg naar Fort Portal is zo slecht dat het beter is om eerst (bijna) helemaal terug te rijden naar Kampala en dan de hoofdweg naar Fort Portal te nemen. Bijna twee keer zo lang, maar net zo snel. Deze omweg blijkt nog een groot voordeel te hebben als de auto van Sam kuren begint te vertonen. een paar keer moet hij in een wat grotere plaats de garage opzoeken voor wat noodmaatregelen. In Fort Portal heeft hij de tijd om het euvel definitief te verhelpen. Al deze stops komen ons goed uit. Zo kunnen we rond struinen in dorpjes waar nagenoeg geen toeristen komen. Jongens dringen om met ons op de foto te kunnen. Niet zoals vroeger, waarbij wij een foto nemen en die later opsturen. Nu nemen ze zelf een foto met hun mobiel! De wat grotere plaatsen zijn ook een stopplaats van grote bussen. Hier hebben zich allerlei mensen verzameld om de passagiers wat te verkopen. Vooral vleesspiesen zijn erg populair. In een kleine overdekte hal zijn tientallen mensen bezig met het klaar maken van deze spiesen, waarna weer tientallen anderen zich rondom de bussen verdringen om ze aan de man te brengen. Een komisch gezicht.

Vleesspiesen verkopen als de bus even stopt.

Kibale forest: Nachtwandeling

Tegen de avond zijn we op onze bestemming in Kibale forest, het 'chimpansee reservaat' vlak buiten Fort Portal. We hebben een mooi huisje midden in het bos. Voor de jarige Hanneke heeft Rob een dansgroepje geregeld die een paar liedjes, waaronder uiteraard 'happy birthday', voor haar zingen.

Galago (Bushbaby). (foto internet)

Ien en ik hebben een gids geregeld voor een nachtwandeling. In Kibale forest leven naast de chimpansees ook de veel kleinere nachtaapjes. Twee uur struinen we gewapend met zaklampen door de jungle op zoek naar een bushbaby, galago of potto. Al vrij snel ontdekken we de eerste potto. De diertjes zijn razendsnel en we kunnen het grappige diertje slechts enkele seconden bewonderen. De anderhalf uur hierna vinden we op twee slapende 'gewone' colobus apen niets, maar aan het eind is het alsnog een paar keer raak. De gids vindt nog twee keer een potto voor ons. Potto's zijn trage primaten en we kunnen de aparte dieren goed zien. Een geslaagde nachtwandeling.

Potto. (foto internet)

Om 21:30 schuiven we aan bij de rest en hebben ons verlate avondeten. Het is weer erg gezellig. Bertus doet wat goocheltrucs en er wordt gezellig gekletst bij het kampvuur. Om 23:15 naar bed.

Woensdag 29 juli - Kibale Forest (chimpansees), overnachten Fort Portal

Chimpansee tracking in Kibale Forest

Vandaag gaan we op zoek naar chimpansees, één van de hoogtepunten van de reis. Om 7:45 krijgen we in het kantoor van de UWA de regels te horen die bij het contact met de chimpansees horen. Kibale is een druk bezocht park. De kans op het zien van chimpansees is erg groot, maar het lijkt er op dat het park langzamerhand ten onder gaat aan het eigen succes. Steeds minder chimpansees laten zich zien en de kans op grote groepen wordt elk jaar kleiner. Hetzelfde is in Budongo aan de hand, waar al veel langer chimpansees bezocht kunnen worden. De 95% kans op chimpansees is daar gedaald tot minder dan 25% en dan worden de eenlingen meegeteld. In Kibale lijkt het hard dezelfde kant op te gaan sinds het officiële beleid is om alle chimpansee tracking te concentreren in Kibale.

We worden in vijf groepen verdeeld, die allen een ander deel van het park gaan bekijken. Onze groep bestaat uit Robert, Ria en twee Engelsen. Met een busje worden we op een paar kilometer van het hoofdkwartier gebracht. Via goed onderhouden junglepadjes lopen we naar een aantal fruitbomen waar de chimpansees zich vaak ophouden. Bij de eerste boom is het al raak. Hoog in de boom zit een moeder chimp met een nauwelijks te onderscheiden kleintje aan het fruitontbijt. Na een paar minuten gaan we verder. In de verte klinkt even het geschreeuw van chimpansees. We snellen ons meteen naar de plek. Als we in de buurt zijn begint het schreeuwen opnieuw en nu heel erg dichtbij! Al snel vinden we een groep in de bomen. Ze zijn in beweging zodat we er door de dichte jungle achteraan moeten.

Chimpansee.

Na een paar minuten hebben ze fruitbomen gevonden en wordt er op het gemak genoten van de oranje vruchten. De bomen zijn hier niet zo hoog, zodat we ons midden in de groep bevinden. Uniek! Van de gids horen we dat het vandaag de eerste keer in twee weken is dat mensen zo dicht bij de chimpansees kunnen komen (gisteren is de hele dag maar 1 chimpansee gezien). Ook de tweede groep, toevallig met de rest van onze Matoke groep, heeft de chimpansees opgemerkt waardoor het wat druk wordt. De chimpansees reageren hierop door weer verder te trekken. We hebben het ondertussen zo goed gezien dat we de groep verder met rust laten. Het was een unieke ontmoeting met onze naaste verwanten. Een trip om niet snel te vergeten.

Als we terug zijn bij het UWA kantoor acht ons een grote verrassing. In de boom naast het kantoor doen twee enorme chimpansees zich te goed aan het fruit. De bomen staan aan de rand van het bos zodat we prachtige foto's kunnen maken. In de jungle was het te donker voor goede foto's. Wat een bonus!

Om 11 uur zijn we terug in de lodge en kletsen bij met de anderen. Een andere groep had pech en heeft alleen een chimpansee hoog in een boom gezien. Wat baal je dan als je onze enthousiaste verhalen hoort.

Bogodi swamp

Na de lunch rijden we naar het nabij gelegen Bogodi 'moeras'. Hier kun je met een door lokalen opgezette organisatie met een gids een wandeling maken door het moerasachtige gebied. Het zal wel de droge periode zijn, want veel water komen we niet tegen. Met z'n zevenen doen we de prachtige wandeling. We gebied is voor bij vogelaars erg populair vanwege de vele speciale vogels. Onze enthousiaste gids vindt het ene na het andere aparte vogeltje. Naast veel vogels komen hier ook diverse soorten apen voor, waarvan we ook een aantal soorten te zien krijgen. De eerste helft van de wandeling gaat over normale paden. Aan het uiteinde komen we in een wat vochtiger gebied vol hoge papyrus stengels. Door dit deel is er een pad van houten vlonders gemaakt.

Bogodi swamp.

Colobus monkey (franjeaap)

dag op gepaste wijze af te sluiten.

Als we bijna het rondje hebben gelopen komen we een knulletje tegen die speciaal voor ons een turaco (vogel) heeft gekleed en op een plankje te koop aanbiedt. Met spuug heeft hij de klei glad gemaakt. Ontroerend om te zien. We geven hem maar wat geld voor de moeite. Het beeldje zelf mag hij eerst drogen en aan een ander verkopen. Hij straalt helemaal. Na de wandeling van 3 uur rijden we naar Fort Portal, waar we overnachten bij een Engelsman die hier zijn oude dag wil slijten. Na een verfrissende douche zoeken we de anderen op en gaan met z'n allen boerenbriden. We nemen er een lekker wijntje bij om deze bijzondere

Donderdag 30 juli - Fort Portal

Rustdag in Fort Portal

We hebben vandaag een rustdag. Lekker even op ons terras gezeten, foto's uitgezocht en een boekje gelezen. Met de Engelse eigenaar babbelen we lekker even over de politiek en het probleem van de overbevolking. Hij is getrouwd met de zus van vakbondsbestuurder Agnes Jongerius en politiek goed onderlegen. Één van zijn uitspraken zal ik onthouden: De beste ontwikkelingshulp die je Oeganda kunt geven zijn conceptiemiddelen.

Het is warm als we tegen de middag naar het dorp lopen. Ik probeer foto's op de USB stick te plaatsen, maar krijg steeds foutmeldingen. Later blijkt dat de pc's vol virussen zaten en zowel mijn USB stick als de foto chip behoorlijk door die rommel is geïnfecteerd. Gelukkig zijn de foto's niet verloren gegaan. Ook even naar Nederland gemaild. Met Ans gaat het redelijk. Ze zit in een verzorgingshuis en revalideert langzaam. Het is allemaal een beetje vreemd. De dokter zegt dat ze een beroerte heeft gehad, maar daar zetten wij gezien haar geschiedenis sterke vraagtekens bij. In ieder geval is het niet levensbedreigend. Na het internetten zoeken we de rest van de groep op, die in een oud restaurant heeft geluncht. Vier mensen van de groep gaan een kraterwandeling maken. Ien is niet helemaal lekker zodat wij terug lopen naar ons hotel. We slaan echter te vroeg af en hebben geen idee meer waar we zijn. Na drie keer tevergeefs vragen nemen we maar een bode bode (bromtaxi) en laten ons achterop de motor naar het hotel brengen. Om 4 uur zijn we weer terug en zoeken het zonnetje in de idyllische tuin op. 's Avonds weer lekker 'bieren' en een aantal potjes boerenbridge gespeeld. Het kaartspel is behoorlijk populair deze reis!

Fort Portal: rustdag

Bezoek aan een weeshuis

We vertrekken al vroeg in de richting van de grens met Congo. Hier is een door Matoke ondersteund weeshuis. Het project wordt ook ondersteund door de man van een vorig jaar overleden vrouw. Zij maakten vorig jaar met Matoke 'onze' groepsreis. Rob was ook toen de reisleader. Er werd toen een populaire vleermuizengrot bezocht, waar ook cobra's leven die zich voeden met de vleermuizen. Tijdens deze excursie is ze in contact gekomen met het beruchte en uiterst besmettelijke Marburg virus (lijkt op ebola). In Nederland is ze hieraan overleden. Rob, haar man en andere groepsleden waren gelukkig niet besmet maar zijn aan de dood ontsnapt. In de Quest heeft hierover een heel artikel gestaan, inclusief een grote foto van het stel samen met Rob voor de ingang van de grot. Bizar. De man heeft ter nagedachtenis aan haar een weeshuis 'geadopteerd' en steunt het financieel. Matoke bezoekt elke reis het weeshuis en zorgt zo voor aanvullende financiën.

In Oeganda hebben alle schoolkinderen uniformen.

Het weeshuis is uitgegroeid tot een schooltje voor de hele gemeenschap, al blijft het vooral een opvangcentrum voor kinderen die hun ouders hebben verloren. De wezen wonen rondom de school, maar ook gewone kinderen kunnen er gebruik van maken. Als we aankomen worden we door maar liefst 300 kinderen verwelkomd. De lessen worden onderbroken en iedereen komt samen op de binnenplaats. Er wordt muziek gespeeld, gedanst en gezongen. Wij geven onze vanuit Nederland meegenomen giften. Een druppel op de gloeiende plaat. De directeur houdt een toespraak en ook Rob zegt namens ons een paar woorden. De klasjes zijn erg klein, maar bevatten soms wel meer dan 40 kinderen. Twee kinderen vertellen ons dat ze beide ouders hebben verloren, ik vermoed in de burgeroorlog die zich hier op enkele kilometers afstand in Congo heeft afgespeeld en ook nu nog regelmatig opvlamt.

Ondanks de hulp is een schoolbord nog een luxe.

Rijden naar Queen Elizabeth park

De ingang van het park

Rond het middaguur worden we uitgezwaaid en rijden in anderhalf uur naar het Queen Elizabeth park. Hier splitst de groep zich. De ene helft zit in een nieuw guesthouse net buiten het park, maar wel midden in de natuur. Wij hebben samen met de andere helft twee nachten geboekt in de chique Mweya lodge. De lodge ligt op een heuvel aan de oever van het Kazinga kanaal. Vanuit onze kamer kunnen we beneden in de verte de olifanten zien drinken! Een unieke plek.

Het Queen Elizabeth park was een van de grootste en wildrijkste parken van Afrika. In de jaren 80 is het tijdens het bewind van Idi Amin en de opvolgende burgeroorlogen helemaal leeg geschoten. Ik was er in 1987 en toen waren er alleen nog wat (oneetbare) nijlpaarden over. De

afgelopen jaren heeft het wild zich goed hersteld en zijn er zelfs weer olifanten te zien.

Leefader van het park is het Kazinga kanaal dat Lake Edward met Lake George verbindt. De olifanten die er nu leven zijn in een droge periode helemaal vanuit het noorden (Murchison Falls) naar hier getrokken om er voor de volgende burgeroorlog niet meer weg te gaan.

Boottocht over het Kazinga kanaal

Hoogtepunt van het park is een boottocht over het kanaal en die gaan we dan ook zeker maken. We nemen de boot van 15 uur. Het is een geweldige tocht. Aan de kant drinken de olifanten en in het water poedelen de buffels tussen de nijlpaarden. We zien ontelbare ijsvogels, waaronder vele prachtige malanchite kingfishers. Vlak buiten een dorpje hebben honderden pelikanen, ooievaars en aalscholvers zich verzameld. Waarschijnlijk wachtend op een eenvoudig maaltje visafval. Na twee uur kicken zijn we terug in de lodge en genieten voor onze kamer met wat nootjes en een glaasje wijn van het uitzicht.

Hoogtepunt: Boottocht over het Kazinga kanaal.

Tijdens de boottocht is erg veel wild te zien.

Zaterdag 1 augustus - Queen Elizabeth park

De teleurstellende Kyambura kloof

We zijn al vroeg op pad. Samen met Robert en Ria maken we een wandeling door de Kyambura kloof. Hier woont een familie chimpansees die je met enig geluk kunt vinden. Met een gewapende gids gaan we op pad. Via smalle paadjes, waar verontrustend veel olifanten uitwerpselen liggen, gaan we naar beneden. We lopen een paar kilometer langs de rivier, maar behalve een lekkere wandeling is het niet. Jammer dat de rangers niet bijhouden waar de chimpansees zich bevinden. Waarom de permit zo duur moet zijn ontgaat me dan ook een beetje. Bij elkaar lopen we bijna drie uur en moeten een aantal keren de rivier oversteken. Gelukkig voor Ien niet op de plek waar je via een omgevallen boomstang over moet steken. Rob en Ineke, die gisteren de wandeling heeft gemaakt, hadden haar een beetje gepest met die 'gevaarlijke' boomstam, niet wetend dat Ien het serieus zou nemen.

De mooie Mweya lodge.

Na de ietwat teleurstellende kloofwandeling rijdt Sam ons weer terug naar de lodge. In het restaurant hebben we een heerlijke lunch met uitzicht. In de struiken boven ons hoofd (wijnranken ?) ontdekken we twee kameleons. Een groene en een lichtblauwe. Op het terrein loopt meer wild rond. Rondom de huisjes struinen warthogs rond en voor onze deur ligt een hele familie mangoesten (mongoose) onder een struik te slapen. Ze lijken wel dood! De mangoesten hebben ook kleintjes, die geen zin hebben om te rusten en speels over hun uitgetelde moeder dartelen. Hartstikke leuk.

Voor de deur van de kamer ligt een groep mangoesten te slapen.

De dieren liggen er voor dood bij.

Tweede boottocht over het Kazinga kanaal

Na het succes van gisteren hebben we besloten de boottocht nog een keer te doen. Rob en Robert gaan ook mee. We nemen een boot later zodat we tot vlak voor donker op het water zijn. Ook nu weer veel olifanten, nijlpaarden en buffels. Heel bijzonder is een visarend die zich uitgebreid vlak voor onze neus aan het wassen is. Een andere visarend zien we een enorme vis uit het water halen. Omdat de eerste poging mislukt, hebben we de tijd om de tweede (geslaagde) poging goed op film te zetten. Het meest spectaculair waren de pelikanen. Als we aankomen, vliegen ze allemaal op en cirkelen er honderden pelikanen om de boot. De zon gaat net onder en dat levert geweldige plaatjes op. Spectaculair! Moe, maar voldaan varen we terug.

Kazinga kanaal.

Prachtige pelikanenshow.

Romantisch diner verpest door miljoenen vliegjes

's Avonds hebben we een tafel voor twee gereserveerd. We hebben een mooi plekje op het terras. Het licht trekt echter miljoenen vliegjes aan. Binnen de kortste keren zitten de wijn, onze oren, haren en het eten vol met van die vliegjes. We vluchten maar naar binnen. Binnen hebben we er minder last van. Dat wil zeggen dat er niet elke seconde drie vliegen in de wijn drijven, maar slechts eentje per minuut. Het eten was verder prima, maar ons romantische avondje ging zo wel een beetje de mist in.

Zondag 2 augustus - Queen Elizabeth park naar Kabale

Via Queen Elizabeth Park naar het zuiden (Kabale)

We zijn vroeg op voor een laatste safari door het park. Helaas rijden we een beetje doelloos door het park zonder wat te zien. Om 12 uur worden we herenigd met de anderen van de groep. Ze hebben ook een prima tijd gehad en zijn heel enthousiast over hun guesthouse. Het is 5 uur rijden naar Kabale in het uiterste zuiden van Oeganda. Om 5 uur nemen we ons intrek in de op de heuvel boven de stad gelegen Whitehorse Inn. Een super keurig hotel met een enorme tuin. Ik moet me meteen verkleden voor de traditionele voetbalwedstrijd tussen de Matoke groep en het personeel. De vrouwen zijn onze supporters. Het is een gemoedelijke wedstrijd met veel gepingel. Uitslag 1-1. Het is heerlijk in de tuin en na de wedstrijd liggen we lekker met een biertje languit in het gras. Vlak na het buffet speelt de groep Ammarakka, bestaande uit 15 danser en muzikanten uit Oeganda en het een paar kilometer verderop liggende Rwanda. Ze brengen een bruisende show. Wij worden ook uitgenodigd om mee te dansen, iets wat we ons niet twee keer laten zegge. Op het laatst speelt onze muzikant Bertus, tot groot enthousiasme van de groep, op een gitaar nog wat nummers van Jim Reeves. Bertus heeft hier een CD van en geeft er eentje aan de groep. De groep heeft zelf ook een zelf opgenomen CD in de verkoop. Als we hier van de week na de gorilla tracking terug komen zal er een exemplaar voor ons klaar liggen.

Maandag 3 augustus - Pygmeëën, rijden naar Kisoro

Bezoek aan de Batwa (pygmeëën)

We hebben wat vertraging. Na een vroeg ontbijt wachten we tevergeefs op Isaac. Zou hij ook hier een liefje hebben? Nee, de auto staat weer in de garage. Er moeten weer wat touwtjes worden aangetrokken en wat schroefjes worden aangedraaid. Op de kaart is het niet ver naar onze bestemming, het vlak buiten Kisoro gelegen Bwindi Impenetrable Forest. De weg is echter slecht en we maken een uitstapje naar een Pygmeëendorp. De Pygmeëën, die niet groter worden dan 150cm, worden als tweede of zelfs derde rangsburgers behandeld.

Gediscrimineerd door de bevolking en achter gesteld door de regering. Vroeger leefden ze van de jacht in het oerwoud. Door houtkap is hun leefgebied vrijwel verdwenen. Uit de bossen die er nog wel staan

worden ze verjaagd omdat deze als beschermd natuurgebied zijn bestempeld. De Pygmeëën hier zijn uit het Bwindi Impenetrable Forest gejaagd, dat nu volledig als beschermd gebied voor de laatste berggorilla's is ingericht.

Pygmeëën vrouw.

Ook bij de Pygmeëën is voetbal populair. Een bal is echter niet meer dan met touwen vast gebonden plastic.

De regering heeft weinig gedaan om deze mensen op te vangen. Ze kregen de meest onvruchtbare berg toegewezen en zitten hier nu op een kluitje lekker uit te sterven. Geen toekomst, geen uitzicht. In en in triest. De van oorsprong jagers hebben weinig affiniteit met landbouw en brengen hun dagen doelloos door. Bezoekende toeristen wordt om geld gebedeld, iets wat in handboeken en door sommige groepsleden wordt afgedaan als inhalig, lui en onsympathiek. Een mening die ik absoluut niet deel. Ik denk dat het heel moeilijk is om zomaar om te schakelen van jager naar landbouwer. Apathie is het gevolg van uitzichtloosheid, niet van luiheid. We hebben makkelijk lullen vanuit onze luie stoel en genoeg geld op de bank.

Voor we de "Pygmeëenberg" op lopen bezoeken we een schooltje. We worden weer met tam tam muziek en dans onthaald. De Pygmeëën gaan hier ook naar school. Je haalt ze er zo tussenuit. Kleine, gedrongen kinderen op blote voeten. De hoofdmeester is een enthousiaste man en laat ons trots zijn school laat zien. De meeste lokalen zijn kleine hokjes, vaak zonder ramen. Als er al een schoolbord is, dan is die in de meeste gevallen kapot. Erg armoedig, maar de kinderen kunnen in ieder geval naar school!

Hierna beklimmen we de berg waar de Pygmeeën wonen. We krijgen een heel leger kinderen achter ons aan. Boven staan ze ons al op te wachten. De ellende is van hun gezicht te lezen. De hoofdman, gekleed in een armoedig hemd met scheuren en lompe kaplaarzen, laat ons een beetje het dorp zien. Eigenlijk is het een stenen gebouwtje met wat rieten huizen er om heen. Erg armoedig. We voelen ons hier helemaal op onze plek. Ze weten dat Rob wat geld en cadeaus komt brengen. Rob geeft het afgesproken bedrag aan de hoofdman, maar daar zijn anderen het niet mee eens. Ook de hoofdmeester wil een deel. Er lijkt een onaangename situatie te ontstaan, maar Rob redt zich er goed uit. Na het korte bezoek stappen we weer in onze busjes, niet wetend wat we hier nu eigenlijk van moeten vinden. Een ding staat vast, dit volk zal het zonder hulp hier niet gaan redden.

De Nkuringo lodge (aan Mutanda meer)

Via een heftige hobbelpweg bereiken we de Nkuringo lodge aan het kleine Mutanda meer. Het is een superplek, toevallig onlangs in een reisprogramma bestempeld als 'hemel op aarde'. We hebben allemaal een eigen grote tent, geplaatst op een vlonder op palen. Iedereen heeft uitzicht over het meer, met in de verte de drie hoge Virunga vulkanen. Fantastisch. We komen op het terras even lekker bij van de toch nog lange rijdag Na het eten kaarten we nog een paar potjes, maar gaan vroeg naar bed om goed voorbereid te zijn voor de gorillatrek van morgen.

Voor we het dorp bezoeken wordt er gezongen en gedanst door de kinderen.

Dinsdag 4 augustus - Bwindi (gorilla tracking)

Vandaag de 'Grote gorilla tracking dag'

Vandaag is de 'grote gorilladag' zoals Matoke in de brochure schrijft. Aangezien er maar een beperkt aantal mensen de gorilla's kunnen bezoeken is de groep in tweeën gesplitst. Wij gaan vandaag samen met Robert. De anderen gaan morgen. Rond het drielandpunt van Oeganda, Congo en Rwanda leven de laatste berggorilla's. Het is een uiterst bedreigde diersoort en er leven er nog maar een stuk of 700. Meer dan de helft leeft op de flanken van de Virunga vulkanen, die vanuit Rwanda en Congo zijn te benaderen. Aan de Congolese kant hebben rebellen echter het gebied in handen en de wachters verjaagd. Het leefgebied van de berggorilla wordt steeds kleiner. Steeds meer jungle verdwijnt. Houtskool levert veel meer op dan die \$500 die elke toerist neer telt om de gorilla's te mogen bezoeken. Het is dan ook een ongelijke strijd in het meest explosieve en oncontroleerbare deel van Afrika.

Bwindi Impenetrable Forest

In Oeganda leven in het Bwindi Impenetrable Forest nog zo'n 300 berggorilla's verdeeld over 12 families. Het park is met zijn 331 vierkante kilometer één van de grootste overgebleven jungles in Afrika. Ook in het verderop gelegen Mgahinga (kleinste park van Oeganda) tegen de flank van het Oegandese deel van de Virunga vulkanen leven berggorilla's. De groep die wij gaan bezoeken bevindt zich in een toegankelijk deel van het Bwindi park. In Bwindi is het mogelijk twee families te bezoeken. Binnenkort komen daar twee families bij. De populairste is de Nkuringo groep, bestaande uit 18 gorilla's. De enorme zilverback Nkuringo is helaas vorig jaar overleden (ouderdom) en heeft een jong mannetje (Safari) het leiderschap overgenomen. De tocht naar de groep kan erg zwaar zijn. De dieren kunnen zich 1 km per dag verplaatsten, waardoor de zoektocht soms uren kan duren. Gidsen houden bij waar ze de nacht hebben doorgebracht en kunnen aan de hand van afgebroken takken zien welke kant ze op zijn gegaan. Gorilla's zijn planteneters en ondanks hun enorme kracht en reputatie in films als King Kong bijzonder vredelievend.

De afdaling naar Bwindi.

Onze Gorilla tracking

Het is een uurtje rijden naar Bwindi over een slechte kleiweg. Bij het park aangekomen schrijven we ons in en krijgen we aanwijzingen hoe we ons moeten gedragen bij de gorilla's. Houd minimaal 7 meter afstand. Alleen als de gorilla's het zelf willen kunnen we dichterbij komen. Een andere regel is dat je zo veel mogelijk door de knieën moet om niet bedreigend over te komen en er mag natuurlijk ook niet geflitst worden.

In ons groepje zitten ook een Nederlands en Belgisch stel. De Nederlanders zijn een apart stel. Zij is een beetje een 'uit de hoogte tutje' met laknagels, die het toch erg leuk vindt om de meest wilde dingen te doen. De Belgen zijn erg sympathiek. Ze reizen met een eigen gids door Oeganda. Zij heeft enorm veel last van haar rug en heeft een injectie tegen de pijn genomen om deze trip in

In het dichte oerwoud vinden we na de berggorilla's.

ieder geval te kunnen maken.

Om 8:45 gaan we op pad. Rob blijft achter en gaat voor Matoke een wandeling uittesten. We hebben dragers gehoord om onze spullen te dragen. De tocht kan heel erg zwaar worden waarbij we uren door de jungle moeten zwoegen. Daarnaast is het voor de dorpsbewoners een mooie vorm van inkomsten. Het klusje is zo populair, dat de dragers rouleren en ze één keer in de paar weken aan de beurt zijn. Wij krijgen een lange stok voor de balans en gaan op pad. Onze dragers heten Dominique en Dios. Het is zonnig met af en toe een heerlijk wolkje. Het eerste uur dalen we af langs akkers en landerijen. We doen rustig aan. Na een uur zijn we bij de rand van de jungle en maken ons op voor het zwaarste deel van de trip. Tot blijdschap van Ien en de Belgische vrouw hoeven we niet lang te zoeken. De groep bevindt zich vandaag op slechts enkele minuten van het basiskamp. We pakken onze camera's en laten de rest van de spullen bij de dragers. We moeten steil naar beneden. Door de haast hebben we onze handschoenen bij de dragers achter gelaten. Au! Half glijdend, vast klappend aan takken en graspollen, hangend aan takken klauteren we naar beneden.

Beneden bij de rivier komen we de eerste gorilla in het dichte oerwoud tegen. Een stukje verderop is de rest van de groep. De begroeiing is zo dicht dat er niets terecht komt van die minimaal 7 meter afstand. Om ze te zien komen we soms tot op 1 meter afstand! De gidsen tellen 16 verschillende dieren, waaronder twee silverbacks (zilverruggen) en een vrouwtje met een 9 maanden oude tweeling. Een kleintje van een paar jaar speelt als een grappig bolletje in een boom. Het is helaas te donker om mooie foto's te maken. De groep heeft twee silverbacks. De silverback is het dominante mannetje. Als deze leider van de groep is, wordt zijn rug grijs als teken van dominantie. Na het overlijden van Nkuringo vorig jaar is Safari de nieuwe leider.

De met uitsterven bedreigde berggorilla.

Normaal gesproken tolereert de leider geen concurrenten, maar zijn even oude broer wordt tot ieders verrassing getolereerd. Bij de broer heeft zich ook een zilveren rug gevormd en het is de vraag of ze over een paar jaar nog steeds samen zijn. De mannetjes zijn ongeveer 200 kg zwaar. Kinderen vergeleken met de oude Nkuringo die wel 400 kg zwaar was.

Het dominante mannetje (de 'zilverrug'). (Foto Hanneke)

Een 4-jarig mannetje.

Even bevinden de gorilla's zich op een open plekje en kunnen we ze goed zien. De open plek is helaas ook door ontelbare vliegen ontdekt, zodat het ook nu onmogelijk is om goede foto's te maken. We zien de tweeling lekker spelen en twee jonge broers omarmen elkaar liefdevol. Vertederend! Eenmaal komt de grote zilverrug recht op ons af. We worden volkomen genegeerd en hij loopt onverstoord vlak langs.

minuten steken ze het riviertje over en verdwijnen meteen uit het zicht. De unieke ervaring zit er op!

Voor ons rest de klim naar boven. Een fel klimmetje het park uit en dan in de zon naar het dorpje boven. We doen er anderhalf uur over en zijn ondanks de vele rustpauzes helemaal doorweekt van het zweet. Om 13:15 zijn we weer boven. Extreem vroeg. Als de groep wat verder weg zit ben je zo een paar uur verder. In het dorpje koopt Ien wat gorilla souvenirs. Rob is ondertussen ook terug van zijn wandeling, zodat we lekker nog de middag hebben om bij onze lodge op het balkon na te genieten van deze unieke ochtend.

De rest van de dag doen we weinig. Lekker een paar potjes gekaart, wijntje er bij en genieten van het uitzicht.

Woensdag 5 augustus - Bwindi

Rustdag

De andere helft van de groep doet vandaag de gorilla tracking. Wij hebben een rustdag. Lekker uitslapen, boekje lezen en genieten van de omgeving.

Om 15:00 komen de mensen terug van de gorillatocht. Ze hebben het super gezien. De gorilla's ware lekker in beweging en lagen niet, zoals bij ons, een beetje sloom op de grond. Ze hadden ook geen last van die vliegjes en hebben geweldige foto's kunnen nemen. Een groepsreis heeft zo zijn voordelen! In ieder geval fijn dat ze ook een superdag hebben gehad.

Tegen de avond maken we met een elektrisch bootje van de lodge een kort tochtje in de buurt. Lekker relaxed, maar het stelde eigenlijk helemaal geen fluit voor. 's Avonds zitten we na het eten nog een tijdje gezellig op ons balkonnetje te genieten van de geluiden om ons heen. Het is een heerlijk plekje.

De Virunga vulkanen op de grens van Rwanda, Congo en Oeganda.

Lake Mutanda.

Donderdag 6 augustus - Lake Bunyonyi

Kisoro

Vandaag gaan we weer verder. Eerst hobbelen we een uur terug naar Kisoro. Hier bezoeken we de markt en wordt het thuisfront van nieuws voorzien. We lunchen bij het vermaarde Traveller's nest guesthouse, de plek waar Diane Fossey (van 'Gorilla's in de mist') haar thuisbasis had. Er is markt in Kisoro en dus lekker druk. Vrouwen in prachtige gewaden paraderen met spullen op het hoofd door de stad. Kisoro ligt aan de grens met Congo en Rwanda. Net buiten de stad zien we nog de restanten van de enorme vluchtelingenkampen uit de tijd van de recente burgeroorlogen. Zo te zien keven er nog steeds mensen. We zijn blij dat we niet lang in deze stad hoeven te vertoeven. De concurrent van Matoke, Habari travel, is eigenaar van Traveller's nest en in hun reizen is altijd een paar dagen in deze plaats opgenomen.

Het zuidwesten van Oeganda.

Lake Bunyonyi

Hoewel we in het uiterste zuiden blijven is het door de bergen toch nog drie uur van Kisoro naar Kabale. Hier wordt weer wat aan de auto gesleuteld. Dit keer is er wat met de radiator. Vanuit Kabale is het nog anderhalf uur naar Lake Bunyonyi. De BBC noemt het "The most beautiful lake in the World", maar dat moet je met een korreltje zout nemen. Het is wel het op één na diepste meer van Afrika (900 m). Alleen lake Tanganyika is met 1470m een stuk dieper.

Lake Bunyonyi

Wij gaan naar het 'toeristische deel', redelijk dicht bevolkte deel van het meer. Met een kano varen we vanuit een dorpje in 5 minuten naar de andere kant van het water, waar we een leuk onderkomen hebben. Dat kan niet iedereen zeggen. De één heeft een 'bruidssuite', terwijl een andere het moet doen met een vierkant hokje zonder licht en sanitair op afstand. Wij zitten 'middenklasse' met een leuk huisje op palen. Gelukkig hebben wij eigen toilet en douche. In de tuin vol bloemen kunnen we de mooie sunbirds (Afrikaanse kolibries) bewonderen.

Het restaurant is erg gezellig. Open haard en gezellig ingericht. Het is onze ontmoetingsplaats annex kaarthol. Het eten was perfect en als ook nog

de volle maan van achter de bergen omhoog komt is het plaatje compleet.

Vrijdag 7 augustus - Lake Bunyonyi

Vandaag hebben we weer een relax dag. Na de gorilla's staat er niet veel meer op het programma. Voor een aantal van de groep geen probleem. Ze hebben zoveel indrukken opgedaan dat er niet veel meer bij kan en dan komen een paar rustige dagen goed uit.

Bushara island

Om 11 uur nemen we een motorbootje naar het Bushara eiland, waar we oorspronkelijk zouden overnachten. Hier is een lodge gevestigd dat wordt gerund door lokale mensen. Met de opbrengst worden omliggende dorpen en een weeshuis ondersteund. Matoke heeft hier een aantal jaren ondersteuning verleend. Het gaat zo goed dat de hulp van Matoke niet meer nodig is. Omdat het vol is kunnen we er zelfs niet overnachten. Voorbeeld van een geslaagd project.

We gaan er dus met een motorbootje heen. Rob, Jaap en Hanneke peddelen er in een half uurtje zelf naar toe.

Lake Bunyonyi staat bekend om zijn vele vogels, maar die laten zich zo laat op de dag niet meer zien.

Midden op het eiland staat een leuk restaurant. De gasten slapen in huisjes aan het water rondom het restaurant. Een privé eiland dus.

Nadat we de lunch hebben besteld lopen we een rondje om het eiland. Af en toe zien we een kleurrijk vogeltje, maar de term 'vogeleiland' is flink overdreven. Op een plaats hangt een touw waarmee je het water in kunt zwieren. Rob, Jaap en Henk beklimmen de steiger en laten zich als Tarzan in het water slingeren. Na de lunch varen we weer terug en relaxen de rest van de dag. Ien wint zowaar haar eerste potje boerenbridge. Om 22:30 naar bed.

Lake Bunyonyi

Zaterdag 8 augustus - Lake Mburo

Via Mbabara naar Lake Mburo

Vandaag staat de lange rijdag terug naar Kampala op het programma. Ien en ik maken van de mogelijkheid gebruik om het in twee etappes te doen. Hierdoor is er tijd om het wildpark van Lake Mburo aan te doen. Ook Bertus en Betty willen na een paar dagen rust, ze zijn niet bij de gorilla's geweest, weer wat actiefs te doen.

Nadat we in de uitgeholde boomstam weer bij de auto's zijn afgezet rijden we met de hele groep naar Mbabara. Drie uur over een hele slechte (asfalt)weg vol enorme gaten. Hier lunchen we met de hele groep. Een slechte keus. Het eten laat anderhalf uur op zich wachten waardoor ons bezoek aan Lake Mburo flink wordt ingekort.

Met Sam als chauffeur arriveren we pas om 14:30 bij het park. De entree is \$30 pp plus \$15 voor de auto en \$10 pp voor de ranger. Er dat voor een halve middag.

Onderweg komen we lang een steengroeve, waar kinderen zware arbeid verrichten.

Wandelsafari tussen de zebra's en topi's

Lake Mbuuro is één van de weinige plekken in Oeganda waar zebra's leven.

Een van de redenen dat de rest van de groep niet mee is, is dat Rob vertelde dat hij de vorige keer weinig tot geen wild heeft gezien. Dat is nu wel anders! Als snel komen we de eerste impala's en zebra's tegen. Hoe verder we het park inrijden hoe meer het er worden. Zebra's en impala's komen in Oeganda alleen in Lake Mbuuro voor.

Na een half uurtje komen we bij het rangerstation. Hier huren we een gewapende gids voor een wandelsafari van anderhalf uur. Tijdens de wandeling komen we enorm veel wild tegen. Links en rechts lopen de zebra's, zwijnen, topi's, waterbokken, bavianen, impala's en een bushbok op korte afstand langs. Geweldig! De anderhalf uur vliegt voorbij. Deze wandeling maakt de omweg meer dan waard.

Het is inmiddels laat geworden en de gewenste gamedrive langs het meer, beschreven als beste optie in het park, zit er helaas niet meer in. Na een korte stop aan de oever van het meer rijden we het park uit. Onderweg zien we weer veel wild, waaronder een boom vol gieren.

In het Lake Mbuuro park maken we een wandelsafari.

Tijdens de wandeling komen we veel wild tegen.

Ankole vee

Rondom Lake Mburo leeft de Ankole stam. Zij bezitten runderen met enorme horens, Ankole koeien genoemd. Net buiten het park staan er duizenden. Er schijnt morgen markt te zijn en alle koeien staan bij elkaar te wachten op de handelaren. Een imposant gezicht.

In het zuiden van Oeganda wordt het aparte Ankole vee gehouden.

Overnachten in Masaka

Het is nog een stukje naar de stad Masaka en het is al donker als we er om 19:45 arriveren. We bellen even met de rest van de groep. Ze hebben enorm in de file gestaan en arriveren ook net in hun hotel in Kampala. Ons hotel valt 100% mee. Een prima kamer, heerlijke douche en perfect eten. Na het eten hebben we nog even gezellig gekeukt. Bertus wint en binnen een uur weet heel het dorp dit wapenfeit.

Zondag 9 augustus - De Shoebill ooievaar, terug naar Kampala

We willen vroeg op, maar de mensen die het ontbijt moeten verzorgen doen er bijna een uur over om een eitje te koken. Ze zeiden nog dat een ei bakken sneller was, maar zoveel langer lijkt me een wereldrecord. Om kwart over acht zijn we eindelijk op pad.

De evenaar – truc met de waterbakken

Het is anderhalf uur rijden naar de evenaar. Naast de gebruikelijke tentjes met rommelmarktzooi worden hier ook zeer grappige neptestjes gedaan om aan te tonen dat in een pitje wegstromend water op het noordelijk halfrond linksom wegstroomt en op het zuidelijk halfrond rechtsonder. Dit alles met een knipoog naar het Coriolis effect, dat de invloed van de draaiing van de aarde op luchtstromingen beschrijft. Heel indrukwekkend wordt met drie waterbakken 'aangetoond' dat op de evenaar er geen kolk in het putje is, terwijl 10 meter vanaf de evenaar het water links, dan wel rechtsonder het putje in draait. Grappig is dat de meeste van onze groep het verhaal nog geloven ook. Het effect van de draaiende aarde is echter te verwaarlozen en welke kant het water op stroomt, hangt dan ook in sterke mate af van de manier hier je de waterbak vult. Ondanks het 'stabiliseren' blijft het water dusdanig in beweging dat de uitstroomrichting door het instromen wordt bepaald. Probeer het thuis maar eens uit door het water de ene keer links en de andere keer rechts van het putje te vullen.

De drummakers

Een stukje verderop is het gebied van de drummakers. Hier worden de meest uiteenlopende trommels gemaakt. Achter de hutjes zijn ze druk bezig de voorraad aan te vullen. Erg leuk om te zien hoe ze met de hand van een boomstam en een koeienhuid zo'n prachtige trommel maken. Om ons tot koop te verleiden wordt er heel wat afgetrommeld. Erg leuk. We kopen niets, maar later krijgt Ien spijt zodat we na de boottocht terug rijden om er alsnog eentje aan te schaffen.

Dorpje waar iedereen bezig is met het vervaardigen van drums.

De zeldzame Shoebill ooievaar

Even na de drummakers gaan we de weg af. Via een lang hobbelpad komen we bij een moeras aan de oever van het Victoriameer. In dit moeras van 6 km² bevinden zich negen zeer zeldzame schoenbekooievaars (Shoebills). Met een uitgeholde boomstam varen we met de enthousiaste gids en zijn peddelaar het moeras in. Het eerste stuk gaat door een met paarse lelies omzoomd kanaaltje door het hoge riet. Het is hier vrij druk met roeiboten die uit het aan de overkant gelegen Entebbe komen. Als we het 'grote' kanaal verlaten hebben we het moeras voor ons zelf. We varen naar een open plek waar de shoebill vanmorgen nog is gezien. Weinig hoopgevend is dat een Japanner met enorme telelens zonder resultaat terug komt. Wij hebben meer geluk. Na 45 minuten slaakt de gids een vreugdekreet. Hij heeft hem gevonden! Diep in het riet en vrij lastig te zien. Het is een 'vreemde vogel'. Nadat hij wat ontdekt is er een hele discussie geweest of het nou een prehistorisch dier, een ooievaar of een reiger is. Uiteindelijk hebben ze hem ooievaar genoemd, maar de wetenschappers houden het op een aparte soort.

De zeldzame schoenbekooievaar.

De Mabamba swamp. Hier leven een paar schoenbekooievaars.

Schoenbekooievaar.

Na een paar minuten vliegt de 1.75 meter hoge vogel op en landt even later aan de rand van het open meertje. Geweldig! De boot wordt met veel moeite over het dichte gras geduwd. Hierbij wordt het gras met de roeispaan naar beneden geduwd waardoor er een dunne laag water tevoorschijn komt waar de boot gebruik kan maken. Als we weer op het meertje zijn kunnen we het van lelijkheid prachtige dier van dichtbij bewonderen. Ongestoord staat hij als de koning van het moeras tussen het riet. Na 20 minuten varen we zeer

Het is nog 2 uur naar Kampala. Het is zondag en zonder veel file bereiken we rond drie uur ons prachtig gelegen Caissa hotel. Het ligt boven op een berg met een prachtig uitzicht over het Victoria meer. Ook de kamer is super. Hulde aan Matoke tours voor de hotels die ze tijdens de rondreis hebben geselecteerd.

Afscheidsdiner

Nadat we ons hebben opgefrist gaan we Kampala in. Eerst hebben we ons afscheidsdiner in het luxe Le Chateau restaurant. Sam en Isaac eten gezellig met ons mee. Na het eten gaf Rob nog even een samenvatting van de geslaagde reis. Hierna nam Robert het woord. Hij bedankte namens de groep de chauffeurs en Rob en beloofde ze met een leuke tip. Hierna speelde hij met Rob het spel 'petje op, petje af', waarbij Rob een tiental vragen over de groep moest beantwoorden. Vragen als 'hoeveel paren zijn getrouwd' en 'wie viel bijna in de Nijl'. Rob had goed opgelet en beantwoorde bijna alle vragen juist.

Naar de Afrikaanse disco

Tegen elven doken we het nachtleven in. Rob had een leuke disco uitgezocht waar ze Afrikaanse muziek spelen. We hebben veel bekijks en iedereen wil met ons dansen. Ze zijn erg vrij en aanrakerig, ook als de partner er vlak naast staat. De vrouwen genieten van al die aandacht. Grappig is dat de mannen ook met mannen dansen en dat doen ze met net zoveel overgave als dat ze met een vrouw dansen. We worden wel gewaarschuwd voor zakkenrollers en je voelt regelmatig een handje op je broek- of borstzak waarin wat spullen zitten. Als het zo druk wordt dat ik geen controle meer heb op al die graaiende handjes zoek ik een stil hoekje op. Ien gaat helemaal uit haar dak. Ze swingt tot ze er bij neer valt. Rond enen, het feest is nog in volle gang, houden we het voor gezien en laten ons samen met Henk en Ineke door Isaac naar het hotel brengen. Een enerverend avondje.

Maandag 10 en dinsdag 11 augustus - Kampala, vertrek

Einde van een prachtige reis

Vanavond vliegen we naar huis zodat we het vandaag lekker rustig aan doen. Lekker uitslapen, ontbijten en om 11 uur naar Kampala. Daar mogen de liefhebbers even een uurtje los om de laatste centen om te zetten in souvenirs. Ien gaat op jacht naar houten bakjes en grote zwart-witte kettingen en komt met een paar kilo extra bagage terug.

In café Pap hebben we een prima lunch, waarna we afscheid nemen van Betty en Bertus. Zij blijven hier nog een weekje om een schoolproject te bezoeken waarvan Betty secretaris is. Hierna rijden we naar een hotel vlak bij het vliegveld. Hier liggen we de rest van de middag bij het zwembad. Na een laatste pizza worden we bij het vliegveld afgezet en nemen we afscheid van Sam, Isaac en Rob. De prachtige rondreis zit er op. We hebben er van genoten.

Amsterdam - Londen - Rotterdam

De terugreis gaat soepel. Acht uurtjes naar Amsterdam. Hier nemen we afscheid van de anderen en spoeden ons naar het vliegtuig naar Londen. In Londen blijken de koffers er zowaar te zijn ondanks de korte overstaptijd. Snel inchecken voor de vlucht naar Rotterdam, waar we even voor elven aankomen. Om 11:20 zijn we thuis. De omweg via Londen, die ons meer dan €1000,- bespaarde, is er eentje om te onthouden! We hebben genoten van deze reis. De eerste week samen was heerlijk relaxed om in de stemming te komen. Daarna hadden we het geluk een enorm leuke groep en een perfecte reisbegeleider te treffen, waardoor de groepsreis een extra dimensie kreeg. Niet in de laatste plaats is het succes van de reis te danken aan de zorgvuldigheid waarmee Matoke tours de reis heeft samengesteld. Vooral het selecteren van de geweldige locaties verdient een enorme pluim. Een reis om nooit meer te vergeten.

Afscheid van Rob en de chauffeurs.

